

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Lucy Vine

HOT MESS

Copyright © Lucy Vine 2017

First published in Great Britain in 2017 by Orion Books,

an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02177-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lusi Vajn

SREĆNE

tridesete

Prevela Snežana Janković

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2018.

19.34, petak, 14. februar

Mesto: zaista grozan bar, kao stvoren da se svako u njemu oseća izgubljeno. Pozlaćena glava losa na zidu, ogroman zlatasti luster, svud naokolo ogledala i takvo osvetljenje da se zapitate otkud nekome inspiracija za tako nakaradne svetlosne efekte.

Sedim mirno, skoro nepomično. Zauzela sam zavodljivo-opušten položaj za šankom i okrenula lepšu stranu profila (desnu) ka ulazu. Nije *baš* udobno, ali sve se da izdržati ako svakog trena gospodin pravi treba da se pojavi na vratima. I ukoliko sam nešto naučila iz filmova – a *sve* što sam znala naučila sam iz njih – ljubav na prvi pogled trebalo bi da bude rešenje za srećan kraj.

Prošlo je nekoliko minuta, ne mrdam, ali krajičkom oka uhvatim pogled konobarice koja znatiželjno posmatra moju pojavu u stilu voštanih figura Madam Tiso.

„Jeste li dobro?“, pita me ljubazno dok krpicom briska oko mene.

Da li sam dobro? Pa, sad. To je baš pravo pitanje. Na Dan zaljubljenih sedim sama iako sam stolice mrzela iz dna duše – stvarno, da li bi se iko elegantno mogao popeti na te stolice ili sići s njih, pa me naučiti tome – dok čekam da se desi, verovatno propao, susret naslepo. Sva sam usplahirena. Lice mi sija od uzbuđenja, a nisam ponela

tupfere. Još mi i znoj iritira oči. Konobarica verovatno i ne želi da čuje istinu, pa vedro klimam glavom i naručujem još jednu turu alkohola (ako će me ispaliti, bar da uživam).

Uzvrća mi osmehom. „Može li belo vino?“ Ne skidajući osmeh, klimam glavom. „Uzgred, dobro izgledate“, dodaje, i sipa mi vino ne mareći za propisanu količinu (na čemu sam joj neizmerno zahvalna).

„Hvala vam.“ Gledam u nju misleći da to *dobro* neće biti dovoljno. Pažljivo balansiram na jednoj polovini stražnjice i dodatno povlačim suknju nagore, a izrez na dekolteu spuštam niže. Nikome ne treba prosečno dobro.

Baš kao da je izazvan ovim nevaljalstvom, telefon zavibrira. On je! Nije on, Sofi je:

Kako si? Xxxx

Prevrnem očima. Svi su zabrinuti za mene i konstantno me pitaju kako sam. Rodbina i prijatelji danas su mi poslali jedanaest poruka kojima me pitaju kako sam ili me obasipaju srculencima. Džeki – je-bena pedesetdvo godišnja koleginica čiji je najbolji prijatelj u zatvoru zbog krađe u lokalnoj kockarnici – sažalila se na mene. Lepo je znati koliko su moji bližnji ubeđeni da je, sa skoro navršenih trideset, bilo bolje umreti nego ostati sam na Dan zaljubljenih.

Moja sestra, Dženifer, organizovala je susret. Rekla je – citiram – *ako to budem prepustila tebi, sama ćeš i umreti. A ja neću doći da te odbranim od mačaka koje će te pojesti. Neću, dosta mi je mojih briga.* Tako da je dogovorila moje viđenje sa Martinom, koji verovatno *nije ništa posebno, ali ti si u takvoj situaciji da ne možeš baš mnogo da biraš.* Baš lepo. On se valjda bavio nekakvom advokaturom, u vezi sa porezom, bio je nekad kolega Dženinog muža, Endrua, i poslednjih nekoliko meseci bio je sam. Džen je smatrala da je to bio pravi moment da ga ulovim. Ako budem čekala, ščepaće ga neka druga. Martin i ja smo razmenili nekoliko poruka u advokatskom stilu (iskreno, u

jednom momentu sam pomislila da će mi tražiti broj polise osiguranja) i on je odabrao vreme i mesto našeg susreta. Zapravo, kad smo se dogovarali, nisam shvatila da se radilo o Danu zaljubljenih, ali uz sve srceparajuće poruke što sam tog dana dobila, to nije bilo moguće zaboraviti. Sem toga, čim sam kročila na ulicu, spazila sam momka i devojkicu koji su nosili balon u obliku srca. Nisu se ni postideli. To i jeste bio dan u godini kad je tim nitkovima bilo dozvoljeno da šire ljubavnu energiju. Kao vešticama na njihov dan, samo što njihova energija loše utiče na ljude.

Nakon nekoliko minuta šaljem još jednu poruku gospodinu pravom.

Nadam se da nisi zalutao! Ucrvah se u ovom baru! A izgledam izvanredno!!!

Vraćam se na tekst poruke, brišem suviše uzvičnike i za svaki slučaj, kako poruka ne bi zvučala prestrogo, dodajem smajlija koji namiguje. Pritiskam *pošalji* i gledam koliko je sati. Poreski advokat kasni skoro pola sata, što nije svojstveno njegovoj struci. S obzirom na to da je bio toliko opušten kad je vreme u pitanju, gotovo da sam se ponadala da neće biti advokatski krut. Uzdahnem i pitam se koliko još treba da čekam pre nego što odustanem. Bože, možda je ovde, ali mu je crkla baterija na telefonu? Možda misli se neću pojaviti. Nisam znala ni kako izgleda jer nisam htela da pretražujem *Fejsbuk*. Želela sam da to bude prava avantura i mrzim sebe zbog toga.

Kakva bruka. Treba li da ga pozovem? Ne, to bi bilo neprijatnije od pentranja na visoku barsku stolicu. To ne bi bilo primereno našoj generaciji – mi smo ljudi poruka i emotikona. Mada, što se mene tiče, najradije bih komunicirala preko linkova što vode na *Bazfid*. Pa, gotovo da tako i radim.

Čekam još neki minut. Poslala sam mu poruku na *Vatsap* – ne osuđujte me zbog toga – i čak mu uputila preko *Snepčeta* pitanje gde

je. Kršim svoje principe i pozivam ga. Prebačena sam na govornu poštu. To je izuzetno loš znak. Da li da ostavim poruku? Ali ja sam loša u... prekasno.

„O! Zdravo! Hm. Eli je. Elenor Najt. Dženiferina sestra? Endru, sa kojim si radio 2010, ostao ti je prijatelj na *Fejsbuku* i onda je njegova žena dogovorila da se vidiš sa njenom sestrom, koja je beznadežan slučaj. Ja sam! U baru sam, treba da se vidimo u 19.30, zar ne? Popila sam dve i po čaše vina, što zvuči mnogo, ali čaše su male. Nadam se da si dobro. Javi se ili pusti poruku kad...“ Govorna pošta se isključila, što je potpuno pošteno, jer bih i ja najradije učutkala samu sebe. Zašto telefoni uopšte imaju tu opciju? Kao da namerno žele da vam upropaste život.

Možda je umro! Ponadam se. Možda ga je udario neki auto usput jer nosio je roze balon u obliku srca, pa nije video mini moris koji mu se približavao. Zamislim balon koji leti u nebo, daleko od tela što leži na putu.

To bi značilo da me nije ispalio, a i da se Dženifer neće naljutiti na mene što sam sve uprskala.

Konobarica opet priđe. Drži čašicu u ruci. „Izvoli“, pruži mi je. „Popij ovo i zaboravi na sve. Neki muškarac je u pitanju, zar ne? Neki dripac? Treba ti ovo.“

Nasmejem se i uzmem tekilu. „Hoćeš li i ti jednu sa mnom?“, pitam je. „Baš lepo što me je ispalio na Dan zaljubljenih, zar ne?“

Uzme još jednu čašicu. „Moglo je biti i gore“, kaže veselo. „Mene je moj juče ostavio, i to preko poruke. Obavestio me je *porukom*. Dok sam bila na poslu. Požalila sam se šefu, a on mi je rekao: „O, draga moja. Ali to onda znači da možeš da radiš sutra, na Dan zaljubljenih.“ Gorko se osmehne. Obe ispraznimo čaše.

„Koliko dugo ste bili zajedno?“, pitam je dok brišem kapi tekile sa brade – ujedno i dobar deo pudera. Već je kasno za ljubav – ili makar malo strasti – na prvi pogled sa poreskim advokatom. „Inače, ja sam Eli.“

„Godinu dana“, govori i toči još po jedno piće. „I otkaćio me je porukom. Napisao je da nije spreman za ozbiljnu vezu i pozeleo mi je sve najbolje. On. Je. Pozeleo. Meni. Sve. Najbolje. I još mi je poslao uplakanog smajlija.“

Slegne ramenima, a ja odmahnem glavom. „Žao mi je. Kakav kreten.“

Ispijemo i drugo piće.

Prekine nas grub glas. „Nisu svi muškarci seronje“, govori čovek do nas koji ima sve predispozicije da bude seronja. Koža mu je crvena od previše sunčanja, a nosi zagasitoroze majicu sa dubokim V izrezom i kratkim rukavima. Kombinacija te dve boje odaje utisak da je potpuno nag i da će ga svakog časa zadesiti srčka. Nastavlja: „Možda te je otkaćio porukom jer se plašio da ćeš se uživo poneti kao kučka.“ Devojka pored njega izgleda izmučeno i rekla bih da je mogla u zemlju da propadne jer je viđena sa takvom gnjidom od čoveka.

„Hvala na toj opasci“, odvrćam mu uz iskrivljen osmeh, „ali nismo pričale o svim muškarcima. Rekle smo samo da su onaj koji je mene večeras ispalio i onaj što je nju ostavio – izvini kako ti je ime? – *porukom* definitivno seronje.“

Konobarica se potpuno složi klimanjem glave. „Govnari“, kaže, i doda obrativši se meni: „Kesi.“

„Jesi li se ikad zapitala da li si možda to i zaslužila?“, nastavlja lik prezrivo pogledavši u moj stomak. Spuštam suknju. „Možda vas vaš feminizam i visoki standardi sputavaju da nađete pristojnog muškarca koji bi se vezao za vas?“, završava ponosno kao da je rešio sve naše životne probleme. Sve što treba da uradimo jeste da prihvatimo tradicionalnu ulogu fine ćutljive žene i pustimo muškarca da nam upropasti život. Prosto je. Dok Kesi i ja ćutke gledamo jedna u drugu, zamišljam čoveka čije kosti skupljaju nakon što ga je udario mini moris.

Žena što sedi s moje druge strane naginje se preko bara ka ružičastom bezmozgoviću i ljubazno mu govori: „Ti si glupi seronja.“

Prave reči.

Ovaj slegne ramenima – ovo verovatno nije prvi put da ga je neko nazvao tim imenom. „Feminističke kučke“, mrmlja, a onda se okreće svojoj pratilji i vidi da ona uzima kaput i tašnu. Ona nam se izvinjava pogledom pre nego što glavom bez obzira beži iz bara i ostavlja kretena sa čašom u ruci da nastavi potragu za nekom drugom. „Devojke su prve počele“, viče za njom.

Kesi se zasmije i dohvati flašu vina. „Na pauzi sam“, objavljuje, izlazi iz šanka i seda na stolicu do mene.

„Hvala vam“, govorim ženi sa moje leve strane i podižem ruku u znak zahvalnosti. Čovek u njenom društvu umire od smeha. „Zar nije izvanredna?“, izgovara brišući suze i ponosno joj se osmehujući. Kesi se slaže, uzima još dve čaše i svima nam sipa vino.

Njih dvoje su Fred i Sara i godinama su zajedno. Retko se viđa par kao što su njih dvoje. *Nemaju* potrebu da ističu koliko se vole, a bilo je očigledno da dišu jedno za drugo. Dejvid Atenboro spremao se da naredne godine napravi seriju emisija o njihovom odnosu i srećnoj vezi. U stvari, oni su pukim slučajem izašli baš na Dan zaljubljenih. Sara je bila protivnik obeležavanja praznika, samo je želela da izađe i popije piće sa najboljim drugom i saputnikom. Kad su shvatili da su pogrešili, rešili su da se napiju, što pre – to bolje. Odmah je jasno da su već poprilično pijani, a – shvatila sam – i ja. Proslavljamo epilog uz još jedno piće i pričam im sve o mom sastanku naslepo. Sara upire prstom ka nebu, poput nekog lika iz crtanog filma – pijanog lika iz crtanog filma – i počinje da mrmlja: „Šta mislite da pozovemo tog tvog seronju i ostavimo mu poruku u govornoj pošti?“ Grabi moj telefon, a ja kroz oblak tekile slušam zvono na spikerfonu.

Kao i prethodnog puta, uključi se govorna pošta, a Kesi se glasno predstavlja povikom: „Zdravo, govнару!“ Fred opet počinje da se smeje, a Kesi nastavlja: „Eli je prva liga, a ti si govнар i ne treba da ispaljuješ devojke jer te to i čini govнарom.“

Rekla je suštinu, a posle nje sam ja na redu: „Veoma sam ljuta zbog ovoga, Marti. Mogu li da te zovem Marti? Martin mi se nekako ne sviđa. To mi zvuči suviše advokatski. O, ljudi, ljudi. On *jeste* poreski advokat!“

Počinjemo se smejati, a Sara vikne *seronja* pre nego što prekine vezu. Nekakav osećaj u stomaku govori mi da ću narednog dana žaliti zbog ovoga i znam da će me Džen ubiti, ali sad me nije briga. Stvarno me nije briga.

„Voliš li da budeš sama?“, pita me Kesi nekoliko sati kasnije. Sara i Fred su otišli u potragu za kebabima, tako da smo ostale samo nas dve. Sedimo na sanducima u ostavi iza bara i plastičnim viljuškama jedemo nutelu iz tegle. *Volim li da budem sama?* Bilo je to jedno od onih pitanja koja su mi često postavljali. Dugo sam bila sama, skoro godinu dana i nije mi bilo teško da odgovorim. *Naravno da mi ne smeta, štaviše!* Nakon kraha četvorogodišnje veze sa momkom čije je ime Tim, bila sam srećna što sam sama. Znete li koliko je obeshrabrujuće kada tokom seksa morate da izgovorite to ime? Nadimci očigledno nisu dolazili u obzir, jer da sam ga nazvala Timi u krevetu, sigurno bi bila optužena za seksualno zlostavljanje, jer on *nije želeo* da ga nazivam seks-mašinom. Jednom sam ga tako nazvala, nakon čega je stao i pitao me je šta nije u redu. Rekao mi je da se uplašio da više nismo bili *kao jedno* tokom *ljubavnog čina*. Nisam baš bila iznenađena kad je upotrebio izraz *ljubavni čin*. Nakon što smo se razišli, imala sam neverovatno ludo seksualno iskustvo. Bio je tu tip što je imao slatko kućence, koji je plakao kad svršava, krao mi escajg, bio udovac sa dugačkim i mršavim (penisom) (a i telom). I pritom je bio napaljeni lekar koji je trebalo da uzme dodatne časove jer izgleda uopšte nije poznao osnove anatomije. Baš kao što sam to objasnila najboljim drugovima, Sofi i Tomasu, nije poželjno odavati svoje pravo ime jer nije pametno vezati se poput kućenceta.

U početku, svi su mi govorili: *O, odlično! To je dobro za tebe. Uživaj, zaslužila si to. Je li mu žena stvarno umrla?* Ali poslednjih meseci

kao da su promenili mišljenje. Svi su konstantno bili zabrinuti zbog toga što sam sama, zapitkivali su me da li sam srećna, jesam li usamljena, brinuli se da možda nemam *preterano* visoke zahteve – što sam se zaista trudila da ne shvatim kao: *Da nisi možda ružnija nego što misliš?* Okolišali su kao da je to tema koja bi me lako uznemirila, kao da sam ja bila problem koji je trebalo *rešiti*. Na Dan zaljubljenih porukama su proveravali da nisam slučajno naudila sebi. A ja sam mislila da je dobro – čak odlično! – to što sam sama, mada sam se često preispitivala da li nešto nije u redu sa mnom. *Zašto sam sama?* Zar je mene bilo nemoguće voleti?

Odjednom se osećam jadno. Nutela u mojim ustima ima ukus lepka i osećam mučninu. Želim da odem, ali Kesi me gleda čekajući odgovor.

„Ne znam“, odgovorim iskreno. „Ne osećam se usamljeno. Bila sam usamljena kad sam bila u vezi sa pogrešnim muškarcima. A u noćima poput ove čini mi se da više nikad i ne želim da budem u vezi sa nekim. Ali ljubav je nešto što treba da traje čitavog života, zar ne? To je ono što svi želimo.“ Ćutimo.

Stiže mi još jedna poruka. Koji li me se to zabrinuti prijatelj setio?

On! Napokon se javilo to kopile od poreskog advokata. Čitam poruku. Pa još jednom. Slova mi igraju pred očima. Pijana sam.

Zdravo, Elenor. Upravo sam pročitao sve tvoje poruke. Bojim se da si pogrešno razumela, trebalo je da se vidimo sutra. Rekao sam 15.

Oh.

Proverila sam u našoj prepisci.

Tačno.

Subota.

Dan posle Dana zaljubljenih.

Oh.

Stiže još jedna poruka.

Hmm. Upravo sam preslušao glasovne poruke. Bio sam na večeri sa bakom i dekom, pa mi je telefon bio isključen. Hajde da zaboravimo dogovor za sutra, važi?

Da, to je pošteno.

Na izlazu, neki momak mi iz sažaljenja nudi *kres varijantu* i, čim stignem u svoj tužni, usrani stan, žalim što nisam pristala.

Od: Alana Najta – alanvitezusjajnomoklopu@BTInternet.co.uk

Za: elenor.najt@gmail.com

CC: dzenifer.sivi@hotmail.com

15. februar

Alan Najt

106 Kasl Rajz

Džadfild

Istočni Saseks

TN22 5UN

Drage Elenor i Dženifer,

Nadam se da ste dobro. Tata je. Kao što znate, u poslednje vreme odlazim kod terapeutkinje i želim da se pohvalim da mi je mnogo bolje. Veoma je fina i ordinacija joj je puna uramljenih *sertifikata*. Nekoliko sam slikao i šaljem vam ih u atačmen-tu. Sem razgovora koje vodimo, na njen nagovor počeo sam da pišem dnevnik, i to mi se toliko dopalo da sam odlučio da

napišem *roman*. Još sinoć sam počeo sa pisanjem i odlično mi ide. Veoma sam ponosan na vas, volim vas obe i mislio sam da biste volele da pročitate početak romana, pre nego što nastavim sa pisanjem. Šaljem vam prvo *poglavlje*, koje sam noćas napisao. Ostao sam budan do 10.30 uveče! Nemojte me odati tetki Suzi, a ni ekstrasensu Šeron, jer su htele da svrate na čaj, a ja sam slagao da sam u krevetu.

Volim vas obe i ponosim se vama.

Sve najbolje,
Tata

75 NIJANSI TONIJA
Roman Alana Bernarda Najta

Jednom kad upoznate Tonija Brakstona, više nikad nećete zaboraviti njegov lik. Pogled mu je oštar poput kafe bez mleka, a nos zanosan. Njegove usne znaju da izgovore svaku reč iz rečnika, ali umeju i da prećute u momentima kad je njegova žena loše raspoložena, što se često događa, a sa čim on odlično izlazi na kraj. Skoro mu je šezdeset godina, ali izgleda mnogo mlađe. Nešto poput muškarca koji ne mari mnogo za teretanu, ali oko stomaka ima taman toliko zaliha da mu odrasla deca ne mogu reći da se opustio. Da skratim: veoma je zgodan i često mu dele komplimente i dive se njegovim mišićima. Skoro svakodnevno koristi pokretnu traku dok gleda televizijski program u dnevnoj sobi.

Nedavno je prošao kroz težak period. Njegova žena, Anita, bila je u teškoj depresiji i čak je govorila da će ga ostaviti, što je veoma čudno – kad uzmete u obzir te mišiće! Imao je puno

razumevanja za Anitino stanje i obavio je dva duga – svaki makar po petnaest minuta – razgovora s njom. Prošle srede i petka, u toku propagandnog programa, pitao ju je zašto želi da ga ostavi. Ali avaj, nije dobio odgovor. Tog petka večer, spreman za pečene orahe i piletinu, Toni se nakon napornog dana vratio s posla i zatekao prazan stan i Anitino pismo sa svojim imenom na koverti pored fiksnog telefona, koji je još koristio jer je nekad radio za BT i nije želeo da dopusti da ode u zaborav.

Pogodilo ga je kad je video to pismo pored telefona. Anita je želela razvod iako mu je bila zahvalna na tome što je bio najbolji čovek kog je sreća, i što je uvek bio uz nju. Nažalost, smatrala je da ona više ne zaslužuje takvog čoveka i da je trebalo da nađe nekog manje dobrog i poželjnog kome bi pekla orahe za večeru. Toni je bio veoma, veoma uznemiren. Bio je suviše jak muškarac da bi zaplakao i, čim je osetio glad, otrčao je u kuhinju da potraži malo hrane.

Iznenadio se kad je u kuhinji zatekao svoju komšinicu, Vandu, koja ga je tamo čekala naslonjena na radni sto. Na sebi je imala veoma lep džemper. Toni se setio da je takav video u Bodenovom katalogu koji je prelistavao dok je bio u toaletu. Vanda ga je pozdravila i odmah spustila pogled na Tonijeve mišiče što su se isticali ispod bermuda koje je nosio, jer je bilo sunčano, iako je bio februar. Bilo mu je jasno da je impresionirana i da će mu, bez obzira na to hoće li mu udeliti kompliment ili ne, objasniti šta traži u njegovoj kuhinji.

„Imaš tako lepo oblikovane mišiče, Toni“, izgovori Vanda. „A sad da ti kažem odkud ja ovde.“

Bio je u pravu.

„Anita mi je rekla da te napušta, što mi je bilo veoma čudno, s obzirom na te mišiče i te tamne oči. Pomislila sam *jadan Toni* i požurila ovamo da ti spremim večeru. Šta bi želeo da pojedeš?“ Toni je neko vreme razmišljao, dok se Vanda sve vreme

divila njegovom zamišljenom licu. Napokon je odlučio i saopštio Vandi da za večeru želi pečene orahe i piletinu. Srećom po oboje, imali su sve sastojke, jer je taj meni i bio planiran za to večer, pa se Vanda odmah bacila u akciju, poput Najdžele Lonsa, koju je Toni obožavao. Nadao se da će Vanda zaljučiti i na Meri Beri, jer petkom je voleo da pojede i čizkejk. U svakom slučaju, kad je sve konačno bilo gotovo, Toni i Vanda su zajedno večerali ispred televizora, a onda je Vanda izgovorila nešto što je ZAUVEK promenilo Tonijev život, iako on još nije bio svestan toga.

„Toni“, izgovori Vanda, „hoćeš li sutra večer da dođeš u moj klub čitalaca?“

Pogledi su im se sreli i Toni je osetio da mu se život menja
IZ KORENA.

KRAJ SCENE

10.10 pre podne, ponedeljak, 17. februar

Mesto: moja prilično prijatna kancelarija u dizajnerskoj kompaniji *Hejls*. Prostrana i svetla, sa staklenim zidovima, imala je veliki televizor na zidu i udobnu garnituru za kafe pauzu. Tu je i stoni fudbal, koji bukvalno niko nikad nije koristio, ali daje prostoru neku važnost.

Već četrdeset minuta proučavam neki *Indizajn* dokument na računaru, dostižući novi nivo ništavila. Kad god pokušam da se usredsredim na posao, osećam muku i sramotu jer mi petak večer ne izlazi iz glave. Kad sam se još obučena i očiju umazanih šminikom probudila u subotu, dočekalo me je osam propuštenih poziva i besnih Dženiferinih reči u četiri glasovne poruke kojima me je, specifičnim izrazima, podsećala da sam patetična gubitnica koja ume sve da pokvari – citiram – sve. Moj mamurluk bio je sledeća muka. Dok sam odlazila u kupatilo, kako bih povraćala, vraćale su mi se slike prethodne večeri. Sećanje je pristizalo tokom čitavog dana dok je Džen još nekoliko puta pokušavala da me dozove, a ja nastavila da ignorišem njene pozive.

Nije morala i ona da mi kaže da sam sve uprskala. Da sam glupača. Da ću zauvek ostati sama. Da je Martin savršeno ime.

Stvarno mi nije bio potreban neko da ojača mržnju koju sam osećala prema sebi.

Uh, bestraga, Džeki prilazi mom stolu. Ona je menadžer, a sebe smatra mojom *majkom* na poslu. Svima to priča, a jedini dokaz za to su naše konstantne prepirke, njene pridike šta bi trebalo da uradim a šta ne, iako nije imala veze sa mojim odeljenjem, i da ne pominjem činjenicu da zapravo mrzimo jedna drugu. Sem toga, ona je jedno prosečno ljudsko biće: udata, majka dva muška tinejdžera, misli da sam prsla zbog toga što sam sama. Klasika. Ona je onaj saradnik koga svi mrže jer ne prestaje da bulji u tuđi ekran kad god se nađe pored nečijeg stola. Čita vam mejlove, skenira ono na čemu radite (u mom slučaju reč je o potrazi za bivšim momcima na *Instagramu*). Znete već takve ljude, nesnosni su.

Ovog puta izgovor joj je da me pita kako da provali šifru, kao da ja to znam – kao da to iko zna – a u stvari skenira dokument na kom ništa nisam uradila. Tri godine ranije, kad sam počela da radim, to me je neopisivo nerviralo. Prikrivala bih ekran ili bih mahala rukama dok sam pričala kako bih joj odvukla pažnju. Pokušavala sam da umanjim otvorene fajlove, ali ništa nije vredelo. Međutim, pronašla sam nove načine da je iznerviram. Daskoro, kad god bih je videla da ulazi, otvarala sam *slike smešnih penisa* na *Guglu*, ali sam pre nedelju dana promenila taktiku i u *Vord* dokumentu, crvenim slovima, napisala: *Jebi se, Džeki*. Nije joj se dopalo to što je videla.

Rekla bih da je pravo čudo što nisam dobila otkaz, ali šef mi je bio zaista dobar čovek. Neizmerno dobar. I baš zbog toga – potpuno loš u poslu. Nije podnosio nikakve svađe, koje su meni bile veoma zabavne. Nakon što sam napisala *Jebi se, Džeki*, pozvao me je u svoju kancelariju. Nikad dotad nisam videla čoveka koji se toliko znojio. „Samo da pitam, samo pitam, šta ima?“, kaže dok rukavom briše lice.

„Sve je u fulu, kao i uvek, Derek“, odgovorim dok posmatram kapljice što lete.

„Super, super. A... pa... ima li nešto što ti smeta? Jesi li zadovoljna poslom?“

„Da, Derek. Veoma sam zadovoljna. Jesi li ti zadovoljan mojim rezultatima?“

„O pobogu, jesam! Klijenti te vole i ovaj poslednji projekat koji si uradila je... veoma sam zadovoljan, veoma zadovoljan, mislim... odlično. Hm...“

Neko vreme sedimo u tišini i pomalo mi ga je žao – vrat mu je bio potpuno mokr, a košulja mu polako tamni na grudima – ali ja tu ne mogu da pomognem.

„Trebalo li ti još nešto, Derek?“

„Hm, ne, ne... pa... ne, ne.“ Usponi se kad ustanem i krenem ka vratima. „Samo... hm, Džeki... Džeki, Džeki, Džeki...“

„Da?“

„Džeki nije bila sigurna da li je... kako se slažeš sa Džeki?“, očajnički se bori.

Podignem dlan. „Jedna je od petoro ljudi sa kojima se ovde odlično slažem, Derek.“

„Oh! Dobro je! Dobro je! To je... dobro. Reći ću joj da smo razgovarali. Nego... jesi li ti... ti... Džeki kaže... Džeki, Džeki, Džeki.“

Uzdahnem. „Je li ovo zbog dokumenta u *Vordu* na kom je pisalo *Jebi se, Džeki?*“

„Da!“ Očigledno mu lakne.

Nasmejem se. „Ja to nisam napisala“, kažem mu i čekam ga da me izazove. Naravno, on to ne uradi, samo me bespomoćno posmatra dok se udaljavam ka svom stolu. Svestan svog neuspeha, samo tužno klimne glavom. Jadničak.

Ali prošlo je nekoliko sedmica od tada i Džeki je to, očigledno, prebolela, pa se opet našla pokraj mog stola.

„Kako si se provela za vikend?“, pita me tobože nevino.

Aha, sad mi je bilo jasno. Šifra je bila samo izgovor. Pravi razlog je sad izašao na videlo.

„Super“, odgovorim joj oprezno. „Hvala na pitanju, Džeki. A ti?“

„O, Kolin me je na Dan zaljubljenih izveo na večeru u jedan predivni restoran, ali posle pet minuta izbila mu je alergija od lososa, pa smo narednih sedam sati proveli u bolnici. Kad smo se konačno vratili, ispostavilo se da su momci kuću prevrnuli naopako, pa sam ostatak vikenda provela čisteći i sadeći novo cveće.“ Napravi dramsku pauzu. „Ali makar nisam bila *sama* na Dan zaljubljenih. Mora da je tebi bilo mnogo, mnogo gore. Ne bih mogla da zamislim da budem *sama* bez *igde ikoga* – kao ti. Baš mi te je žao, Elenor.“ Osmeh joj je kiseo. Opijena je zadovoljstvom i lažnom naklonošću prema meni. A naravno, moje dostojanstvo je na staklenim nogama.

Dok u meni sve vri, uzvraćam joj osmehom i smireno govorim: „Zapravo, Džeki, odlično sam se provela za vikend. Imala sam toliko seksa, toliko različitih ogromnih kurčeva da sam dobila cistitis. Izvini, moram da odem po sok od brusnice.“

Pomerim se u stranu kad poleti, mrmljajući nešto da će sve ispričati Dereku.

Volela bih da vidim kako bi *taj* razgovor poveo sa mnom.

Gledam svoj lik u ogledalu, u toaletu što liči na onaj iz osnovne škole. Posle tri dana i dalje sam, od tolikog pića, žuta u licu. Tamni podočnjaci samo što se nisu pretvorili u trajne mrlje. Uzdahnem i pogledam da mi nije stigla neka poruka. Ne vraća mi se u kancelariju. Razmišljam o velikoj nuždi kako bih dobila još pet minuta, ali znam da to neće proći. Moja creva su umela da prorade jedino tokom ciklusa, kada i po sedamnaest puta umem da zaglavim u kupatilu. Sa kim god da se